

Europos Sąjunga, Lietuva ir aš – po dvidešimties metų

Laiškas Rytojui, kuriame dar galėsiu būti

...Rašau laišką, bet dar nežinau, kokiam Rytojui jis skirtas. Dar nepažįstu būsimos dienos, tad kokia ji bus, galiu tik spėlioti. Gal rytoj lis, o gal švies saulė, o gal rytoj verksiu, o gal šypsosiuos. Nežinau. Turiu tik svajonių, paikų minčių ir lengvų bei vaikiškų prisiminimų. Dar mano galva prikimšta įvairiausių formulių, taisyklių, problemų, sako, kad tai padeda žmogui kurti geresnę ateitį. Kažin... Išmokę atmintinai lietuvių kalbos taisykles ar matematinės formules negarantuojame sau pilnaverčio gyvenimo. Žinias svarbu pritaikyti... Mokytis, tobulėti ir prisitaikyti – tai svarbiausi uždaviniai kuriant geresnį rytojų. Bet net ir tai neapsaugos mūsų nuo katastrofų, orų permainų ir netekčių. Pasaulis – lyg dėžutė, o mes sudarome jos turinį. Tik visi klystame – gyvename taip, kaip norime, kad mums būtų geriau. Viską darome tik dėl savęs, norime uždirbti daug pinigų, sukurti gražias šeimas ir galiausiai atsigulti į karstą po mažiausiai septyniasdešimties metų beprasmės batų trinties į žemę. Tikrai pažadu, kad nenumirsime šypsodamiesi. Aš ir dar keletas milijardų žmonių kada nors pavirsime geriausiu maistu požeminiam departamentui. Bent tiek uždirbsime iš savo visų gyvenimo vargų – pavalgydinsime sliokus... Kokia ironija, bet tai gyvenimas

Nemanykite, kad noriu jus išgašdinti. Nieko panašaus, juk jei taip, tai gąsdinu ir pati save. O aš visai nebijau tokios teisybės. Štai būtent dabar atsiribojau nuo visko... Nežinau, bet tikriausiai kalta ši diena. Galėčiau ir likti tokioje minčių nusėdimo būsenoje. Bet kaltas „bandos jausmas“, jei kiti dirba, vadinasi, turiu dirbti ir aš. Ir nebemaštai, kodėl mokaisi, dirbi, nes visos veiklos orientyras tampa PINIGAI! Tai tuštybė. Žinau, įspirtų man dabar į užpakalį keletas mokytojų, tikriausiai neatsiliktų ir tėvai, bet tik šiuo momentu aš realiai žiūriu į gyvenimą be jokio „bandos jausmo“. Vertinsiu mintis, žinias ir pinigus, kai mano žmogaus pavidalo lėlė vėl pradės sukti kasdienybės dviračio priekinio rato ašyje. O tai jau įvyks rytoj apie septintą valandą ryto. Vertinčiau tuos dalykus ir dabar, bet žinau – negyvensiu amžinai. Nemirtingumo atsisakau, nes nujaučiu, kad pradėčiau juo piktnaudžiauti. Tiesiog norėčiau iš visko, dėl ko dabar gyvename, išsunkti jausmo. Tokio gero ir lengvo... Na, panašiai kaip meilė. Ir šis jausmas jau nebe toks. Viskas dabar grindžiama pinigais. Kokie mes būtume laimingi be jų. Iš tiktųjų suprastume, ką reiškia gyventi dėl to, kad tiesiog GYVENI. Ateitį kurti sunku neklystant...

Jei gyvenimas būtų idealus, net nepagalvotume apie rytojų. O dabar tiek daug minčių sukasi, kai norime atrasti atsakymą į klausimą, kas bus po dvidešimties metų... Rytojau, ir Tu esi bejėgis kuriant mūsų ateitį, juk sąlygas diktuojame mes, žmonės. Esame Lietuvos piliečiai, maža dalelė Europos. Visi turime pasistengti, kad ir po dvidešimties, ir po penkiasdešimties metų mūsų gimtinėje garsiausiai skambėtų Vinco Kudirkos Lietuvos Respublikos himnas, kad dar ateinančiai kartai būtų svarbi trispalvė ir kad mūsų gimtinės žemelė augintų patriotiško kraujo turinčius lietuvius. Skundžiamės, kad mums blogai, kad užsienyje laukia tikroji laimė, aukso kalnai ir gyvenimas lyg iš pasakos. Kaip mūsų seneliai pasakytų, tai tikrai ne patrioto, kuris myli savo Tėvynę, mintys... O kiek dėl jos, Tėvynės, buvo kažkada kovota. Jau dabar nyksta vertybės, atėjusios iš praėjusių amžių. Jaunimas „mokosi“ naujo gyvenimo būdo iš kitų šalių. Tik mažai dalelei Lietuvos jaunuolių įdomūs senų laikų papročiai, apdarai ir šokiai. Deja, dauguma jau gyvena užsienio „diktuojamu“ ritmu. Kankles pakeitė gitaros, tautinius rūbus iškeitėme į trumpus sijonus ir džinsus. O ką dabar galima vadinti dainavimu? Skardžiabalsių lakštingalų dainavimą

pralenkė ilgos kojos ir pusiau uždengtas kūnas. Helovynas, greitas maistas, soliariumo įdegis – viskas netikra ir nelietuviška. Gyvename Europos vidury ir leidžiamės stumdomi užsienietiško „vėjo gūsiu“. Ar Tu, Rytojau, sugebėsi pažadinti kiekvieno lietuvių širdy jausmą būti tikru Lietuvos piliečiu?

Šiuo metu mums aktuali ne tik patriotiškumo problema. Kiekviena diena atneša kažką naujo – streikuoja mokytojai ir mokiniai, šurpina žmogžudystės, uždraudžiamos alkoholio reklamos, sprendžiami politiniai klausimai... bet kaip išspręsti nutautėjimo problemą? Girdime per televizorių, skaitome spaudoje, kad Lietuvoje trūksta darbo jėgos, kad gyventojų kasdien mažėja. Tai MŪSŲ išnykimo pradžia. Nejaugi po dvidešimties metų vietoj Lietuvos gyvensime kitaip pavadintoje valstybėje, kalbėsime kita kalba ir kelsime kitom spalvom papuoštą vėliavą?! Patys nepajusime, kaip sunaikinsime viską, kas turėtų būti mums brangiausia. To būti negali, kol dar esame MES! Maža mūsų beliko, esame nedidelė dalelė „nesugadinto“ jaunimo, bet skaičių pralenkia mūsų tikėjimas geresniu rytojumi, gražiausios svajonės ir lietuviškas žodis mūsų lūpose. Toks tikrasis Lietuvos ateities pamatas po dvidešimties, keturiasdešimties ir šimto metų. Susivieniję mes galime padaryti perversmą. Susivienijimo principu gimė ir Europos Sąjunga, tai kodėl mums nesuvienyti Lietuvos geresnei ateičiai kurti?! Juk, Rytojau, ir Tu nori žmonėms atnešti laimę, šypsenas, sugrąžinti jiems gintarinius karolius, senolių dainas ir gražiausiai skambantį lietuvišką žodį?

Kiek šimtmečių Lietuva buvo pati gražiausia Pabaltijo šalis. Ją garsino kultūros ir politikos veikėjai, rašytojai, dainininkai, kompozitoriai: Jonas Basanavičius, Šatrijos Ragana, Maironis, Vaižgantas, Salomėja Nėris, Vincas Kudirka, Adolfas Jarulis, Juozas Erlickas, Virgilijus Noreika ir kiti savo talento žinovai. Gal kada nors ir mūsų pavardės puikuosis tarp šių daug pasiekusių Lietuvos „deimančiukų“.

Dar tik septyniolika metų kvėpuoju „lietuvišku“ oru, nebijau laiko, kuris po keliasdešimties metų atneš raukšles į mano veidą. Nekovosiu su juo, kovosiu už jį. Laikas yra visų mūsų kelias, tiesiamas per gimtosios Lietuvos žemę. Dabar šiuo keliu einame tik maža tautos dalis, o turėtume eiti trys milijonai. Kiti išvykę tarnauti „užjūrio princams“, kurie moka pasakiškus pinigus... Gyvenimas keistas, kažkada užsienio žmonės pirmieji pastebėjo, kokios gražios lietuvių dainos ir papročiai, o dabar mes grožimės svetimšalių kultūra. Pinigai užriša akis mūsų naiviems broliams ir seserims, jie nebesugeba pažvelgti į tikrąsias vertybes. Bet dar turime laiko nuimti raiščius nuo mūsų tautiečių akių ir paėmę juos už rankos parvesti į mūsų gyvenimo kelią.

Atrodo, visai neseniai dar buvau maža mergaitė. Nerūpėjo nei dėdės su kostiumais, rodomi per televizorių, nei globalinio atšilimo pavojus, nežinojau, kas yra Europos Sąjunga, nežinojau, kad savo gimimu atšvenčiau Lietuvos laisvės atgimimą, o dabar man rūpi viskas. Tiek daug naujo sužinojau žingsnis į žingsnį eidama su praėjusiu LAIKU. Turiu žvelgti ne tik į šią dieną, bet ir į ateitį. Turiu suprasti, jog jau esu nebe ta maža mergaitė, kuri vaikystėje žaidė senose žydų kapinaitėse. Niekas jau nebesugrąžins dienų, kai svarbiausias tikslas būdavo parnešti mamytei pačių gražiausių lauko gėlių. Visa tai liko pačiu gražiausiu gyvenimo prisiminimu. Vakarykštė diena padės kurti naują rytojų – juk tokios „dėžutės“ taisyklės! Vis nauja ir nauja diena...gaila, nebeturiu tikro popierinio kalendoriaus. Kai viskas šiais laikais automatizuota, atrodo, seni dalykai yra nebereikalingi. O štai dabar norėčiau pažiūrėti į nuplėšytą kalendoriaus lapelių krūvą, kuri papasakotų man, kaip atrodė septyniolika metų, pralėkusių lyg viena diena. Noras lyg tos mažos mergytės iš vaikystės, bet jis tikras, bet... neišsipildomas. O tu, Rytojau, gali man pažadėti viską, ko geidžia mano maža, tačiau pilna troškimų širdis? Tik rytoj ir tik vieną kartą...daugiau nebeprašysiu nieko... išklausk mano norus ir svajones... įsivaizduok...

...Po dvidešimties metų dainuosim, svajosim, rašysim, skaitysime... ir tik lietuviškai. Jau gimę buvome pakrikštyti Lietuvos sūnumis ir dukromis. Aukštai iškėlę galvas nešiosime šį vardą

savo krūtinėse. Tavo ir mūsų „nesugadina“ auganti karta leis ne tik Lietuvai, bet ir visai Europos Sąjungai mumis didžiuotis. Mes būsimė LIETUVA iš visų didžiųjų raidžių. Jei ir skraidymas į kosmosą taps kasdienybe, ji nepralenks mūsų senolių paliktų vertybių. Pateisinsime Lietuvos Respublikos himno žodžius, kad jie neliktų parašyti tik „juodai ant balto“, jie taps ideologija mūsų realiame gyvenime. Nebekeisime savo šalies „kur bėga Šešupė, kur Nemunas teka...“ į vietas, kurios nesivadina lietuviškais vardais. Nepiktnaudžiausime sienų panaikinimu tarp Europos valstybių. Vyksime į kitas valstybes norėdami parodyti, kokia gali būti graži Lietuva, jos papročiai ir kalba... ir mes – Lietuvos vaikai, augantys Europos vidury...

Belieka tikėti svajonėmis ir jungtis. Europos Sąjungos himnas, sukurtas Fridricho van Šilerio ir išreiškiantis idealistinę jo viziją, kurioje žmonija tampa broliais ir seserimis, mus to ir moko. Eikime visi kartu laiko nutiestu gyvenimo keliu, taip bus lengviau mums ir Tau!

Iš Tavęs, Rytojau, daug besitikinti Laura

Lina Piekuvienė

Europos Sąjunga, Lietuva, mano vaikai ir vaikaičiai – po dvidešimties metų

Jau įsitikinau – laikas yra nesustabdomas. Prieš dvidešimt metų buvau tokio pat amžiaus kaip mano dukra. Svajonės tada siekė dangų, bet gyvenimas nėra paremtas vien tik vizijomis. Esame bejėgiai prieš ateinančią dieną. Ji nepaiso mūsų norų, atneša likimo dovanotas naujas dvidešimt keturias valandas su visomis negandomis, nuopuoliais ir džiaugsmiais.

Po dvidešimties metų įvairiausių svajonių tapau smulkia verslininke. Neišsipildė mano norai tapti kulinare ar mažos kavinukės savininke. Nepaisant to, man Lietuvoje gerai. Niekada neieškojau geresnio gyvenimo užsienyje. Nesinori gadinti savo vaikų patriotiškumo, o palikti juos Lietuvoje be mamos taip pat būtų neteisinga, tai per didelė auka dėl pinigų. Noriu, kad mano mažieji pasiektų savo tikslus ir jiems nereikėtų „lenkti nugarų“ svetur. Vaikams dar viskas prieš akis, nors dukrai jau septyniolika, jos gyvenimą greitai laiku nulems pačios pasirinkimai. Tikiuosi, kad jie bus teisingi ir dukra turės galimybę tobulėti ir dirbti Lietuvoje. Sūnelio dabartinė svajonė būti karininku ir tarnauti savo tėvynei Lietuvai. Jam dar tik vienuolika metų ir tai jo pirmasis pasirinkimas. Širdis džiaugiasi, kad nė vienas iš mano vaikų netrokšta savęs realizuoti svetimuose kraštuose. O ir man būtų liūdna, jei vaikai aplankytų tik porą kartų metuose.

Net keista, kai pagalvoju, jog po dvidešimties metų būsiu pusamžė moteris. Abu vaikai bus užaugę, tikriausiai jau turėsiu vaikaičių. Būsiu įleidusi šaknis giliai į Lietuvos žemę, neabejoju, kad šiuo pavyzdžiu paseks dukra ir sūnus. Viliuosi, jie mokės išauklėti savo vaikus tikrais patriotais ir jie prisijungs prie mūsų. Būsimė lyg sodas Europoje ir Lietuvoje.

Lietuvos ir Europos Sąjungos parlamentarai kuria ateitį mums, mūsų vaikams ir vaikaičiams. Dabar jie gali padaryti viską, kad būsimų kartų ateitis būtų geresnė. Ne tik Lietuvai, bet ir visai Europai reikia talentų ir geros darbo jėgos. Jei bus imtasi priemonių stabdyti emigraciją iš Lietuvos, tai mūsų valstybė suklestės, skaisčiai suspindės visomis trimis Lietuvos

Respublikos vėliavos spalvomis. Galėsime didžiuotis naujosios kartos talentais ir puikiai atliekamais darbais gimtinėje ir už jos ribų.

JAV, Europoje, Lietuvoje, Skuode – visur gyvena žmonės. Nematau nieko blogo, jei žmogus išvyksta į užsienį tobulėti profesiniu požiūriu ar tiesiog atostogauti. Svarbiausia yra sugrįžti. Bet jei žmonės pradeda ieškoti laimės svetur, tai jau yra Tėvynės išdavystė. Jei net ir paukščiai žino savo laiką, kada reikia grįžti į gimtinę, tai kokia turi būti žmogaus, palikusio gimtinę, siela?! Kasmet statistika vis keičiasi – išvykstančių iš Lietuvos daugėja. Manau, jei mūsų valdžios žmonės sukurs gerą planą, kaip sugrąžinti į Lietuvą tautiečius ir kaip užkirsti kelią besiruošiantiems išvykti, tai emigracijos skaičiai mažės. Bet jei nepavyktų grąžinti išvykusiųjų, turime nenuleisti rankų ir toliau ugdyti patriotišką būsimą kartą. Juk tik ji turės galimybę perduoti po jos gyvenančioms kartoms lietuviškas tradicijas, papročius, dainas, pasakas...

O kokia graži mūsų Lietuvos istorija! Pamišti mums jos neleido senoliai, o mes turime perduoti ją savo vaikams ir vaikaičiams – juk ji lyg Baltijos gintarėlis, paplautas sūrios jūros vandens, bet pasiekęs krantą. Tai vertybė.

Po dvidešimties metų visas pasaulis žinos, kad Europos viduryje yra maža, bet pati gražiausia Pabaltijo šalis Lietuva. Pažadinti tautiškumo tiek seni, tiek jauni supras, kad gyvename nepaprastame krašte. Esame ir būsime krikščionys, europiečiai, lietuviai, o svarbiausia – žmonės.